

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2022 roku

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu

przeciwko M. W.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu kwotę 5852,28 zł (pięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt dwa złote 28/100 groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14.07.2022r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego M. W. na rzecz powoda (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu kwotę 2217 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

(...) (Luxembourg) Spółka Akcyjna z (...) w Luksemburgu wytoczyła powództwo przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 5 852,28 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 24 sierpnia 2020 roku pomiędzy stroną pozwaną a (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowy pożyczki numer (...), z której warunków strona pozwana nie wywiązała się w ustalonym terminie. Umowa została zawarta w formie elektronicznej. Strona pozwana, celem potwierdzenia tożsamości, dokonała przelewu weryfikacyjnego w wysokości 1 złoty. Potwierdzeniem zawarcia umowy było jej wykonanie przez wierzyciela pierwotnego poprzez wypłacenie stronie pozwanej środków. Umowa pożyczki zawierała postanowienia dotyczące dokładnych warunków spłaty roszczenia w zakresie miejsca, kwot i terminów zaspokojenia roszczenia. Stronie pozwanej udostępniono drogą elektroniczną umowę pożyczki, harmonogram spłaty oraz formularz informacyjny.

Wobec zaniechania spłaty zadłużenia przez stronę pozwaną umowa pierwotna została wypowiedziana, a cała kwota wierzytelności wraz z odsetkami stała się wymagalna z dniem 19 maja 2021 roku.

W dniu 21 kwietnia powód zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, na podstawie której cedent zobowiązał się do przekazywania wierzytelności. Porozumieniem

z dnia 24 czerwca 2021 roku strony potwierdziły wstąpienie powoda w ogół praw i obowiązków przysługujących wierzycielowi w stosunku do przedmiotowej wierzytelności.

Na dzień sporządzenia pozwu tj. 5 lipca 2022 roku kwota zadłużenia strony pozwanej wynosi 5 852,28 złotych. Na powyższą należność składają się następujące kwoty:

- 3 667,92 złotych – kapitał,
- 71,98 złotych – kwota odsetek umownych naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zamknięcia salda,
- 12,62 złotych – kwota odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych przez wierzyciela pierwotnego w przypadku opóźnienia się w spłacie danej raty,
- 1 787,50 złotych – suma niespłaconej opłaty przygotowawczej i prowizji za udzielenie pożyczki naliczonych przez wierzyciela pierwotnego,
- 312,26 złotych – kwota odsetek naliczonych od kwoty kapitału przez cesjonariusza.

Nakazem zapłaty w sprawie I Nc 163/22 z dnia 22 lipca 2022 roku Sąd Rejonowy w Piszcu zasądził od pozwanego na rzecz powoda całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwany M. W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości i wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powództwo w warstwie merytorycznej jak i formalnej dotknięte jest brakami, które nie mogą stanowić podstawy uwzględnienia żądania. Pozwany podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej i biernej oraz zarzut braku udowodnienia roszczenia. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność zarówno co do zasady jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego klauzule umowne zawarte w dokumencie prywatnym umowy pożyczki, a odnoszące się do pozaodsetkowych kosztów kredytu należy kwalifikować jako niedozwolone. Pozwany wskazał również, że powódka nie podjęła żadnych czynności w celu oceny zdolności kredytowej pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 sierpnia 2020 roku pomiędzy M. W., a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością została zawarta umowa pożyczki nr (...). Umowa została zawarta na odległość.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością udzieliła M. W. pożyczkę w kwocie 5 000 złotych. Prowizja za udzielenie pożyczki wynosiła 1 856,25 złotych, natomiast opłata przygotowawcza wynosiła 618,75 złotych. Całkowity koszt pożyczki wynosił 2 768,88 złotych. Pożyczka miała zostać spłacona w 18 ratach, przy czym każda rata miała wynosić 431,61 złotych poza ostatnią, która miała wynosić 431,51 złotych.

Warunkiem zawarcia umowy oraz udzielenia pożyczki było uprzednie utworzenie przez klienta konta klienta na stronie internetowej (...) złożenie wniosku o pożyczkę, posiadanie przez klienta aktywnego konta klienta, pozytywna weryfikacja tożsamości klienta oraz pozytywna weryfikacja zdolności kredytowej klienta przez pożyczkodawcę.

Po utworzeniu przez klienta konta klienta na stronie internetowej, złożeniu wniosku o pożyczkę oraz akceptacji oferty pożyczki przedstawionej na stronie internetowej, Klient jest zobowiązany do dokonania przelewu w celu weryfikacji tożsamości klienta. Przelew powinien być wykonany z rachunku bankowego klienta na rachunek bankowy wskazany na stronie internetowej podczas procesu weryfikacji tożsamości klienta.

(dowód: umowa pożyczki k. 6-9)

M. W. w dniu 22 sierpnia 2020 roku dokonał przelewu weryfikacyjnego na kwotę 1 złoty. W dniu 24 sierpnia 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością przelała na rachunek należący do M. W. kwotę 5 000 złotych tytułem wypłaty pożyczki nr (...).

(dowód: potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 10, 11)

Pismem z 11 kwietnia 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wypowiedziała M. W. umowę pożyczki o numerze (...) z powodu niedokonywania terminowych płatności.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 12)

W dniu 21 kwietnia 2021 roku pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością, a (...) (Luxembourg) Spółką Akcyjną została zawarta umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności.

Pismem z 1 czerwca 2021 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawiadomiła M. W. o przeniesieniu wierzytelności na rzecz (...) (Luxembourg) Spółkę Akcyjną.

Pismem z 1 czerwca 2021 roku (...) (Luxembourg) Spółka Akcyjna wezwała M. W. do zapłaty kwoty 5 547,34 złotych.

(dowód: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności k. 13-17, oświadczenie o zapłacie ceny k. 18, wykaz wierzytelności do porozumienia nr 2 k. 19, zawiadomienie k. 22, wezwanie do zapłaty k. 23-24)

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powódkę dokumentów, uznać należy za chybione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzut braku po stronie powódki legitymacji procesowej czynnej jest niezasadny. Przedłożone przez powódkę dokumenty: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem nr 5 (k. 13-18), a także wykaz wierzytelności (k. 19), dowodzą jednoznacznie, iż w odniesieniu do przedmiotowej wierzytelności powód jest następcą prawnym (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Przedłożone przez powódkę potwierdzenie przelewu kwoty 1 złotych (k.10) wobec zapisów umowy pożyczki nr (...) (§ 2 ust. 4 pkt 2) wskazują jednoznacznie, że 22 sierpnia 2020 roku pozwany zawnioskował o pożyczkę na portalu (...) za pośrednictwem Konta Klienta.

W dniu 24 sierpnia 2020 roku pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a pozwanym została zawarta za pomocą środków porozumiewania się na odległość umowa pożyczki nr (...), której warunki pozwany przedtem zaakceptował, czego wynikiem było przelanie przez pożyczkodawcę na rachunek bankowy pozwanego (ten sam, z którego pozwany przelał 1 złotych) kwoty pożyczki w wysokości 5 000,00 złotych, co dowodzi załączone do akt sprawy potwierdzenie przelewu (k. 11).

Umowa zawarta na odległość to umowa regulowana ustawowo, w której jedną stroną jest przedsiębiorca, a drugą konsument (obróć konsumentki). Do zawarcia tej umowy dochodzi w ramach zorganizowanego przez przedsiębiorcę systemu zawierania umów na odległość, często dla tzw. transakcji on-line. Warunkiem koniecznym do zakwalifikowania umowy jako zawartej na odległość jest brak jednoczesnej fizycznej obecności stron, w tym samym miejscu i czasie, a także zawarcie umowy z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość do chwili zawarcia umowy włącznie. Należy podkreślić, że umowa na odległość nie musi być zawarta na piśmie. Nie dochowanie tej formy nie powoduje nieważności czynności prawnej. Stąd też brak podpisów na załączonej do akt sprawy umowie pożyczki z 2 lutego 2021 roku (k. 6-9). Umowa ta stanowi dokument i dowód w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, że pozwany nie zwrócił niezwłocznie całości przelanej mu przez pożyczkodawcę kwoty, co w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje na to, iż omawiany przelew nie był wynikiem omyłki, lecz stanowił

działanie, które pozwany akceptował. Pozwany wyraził wolę zawarcia umowy pożyczki i zaakceptował zaoferowane przez pożyczkodawcę warunki, czego konsekwencją był ten właśnie przelew.

Zważywszy na powyższe nie budzi wątpliwości Sądu, iż powódka wykazała istnienie zobowiązania oraz jego wysokość.

Wysokość zobowiązania pozwanego została należycie przez powódkę udokumentowana, natomiast strona przeciwna nie przedstawiła dowodów kwestionujących wyliczenia powódki, a zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Sąd - analizując treść umowy pożyczki- nie dopatrył się w niej klauzul abuzywnych w rozumieniu art. 385¹ k.c., zarzucanych przez pozwanego w odniesieniu do wysokości prowizji. Kryterium oceny decydującym o uznaniu klauzuli za niedozwoloną jest ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszające jego interesy. Uznanie konkretnej klauzuli umownej za niedozwolone postanowienie umowne wymaga więc stwierdzenia łącznego wystąpienia obu przesłanek: sprzeczności z dobrymi obyczajami oraz rażącego naruszenia interesów konsumenta. Prowizja nie była rażąco wygórowana w porównaniu ze świadczeniem oferowanym pozwanemu jako konsumentowi, tym samym nie zachodzi przesłanka rażącego naruszenia interesów konsumenta. Niezależnie od tego, nie powinna być uznawana za postanowienie abuzywne prowizja pozostająca w granicach kwotowych ustalonych przez prawo. Otóż zgodnie z treścią 36a ust. 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Koszty prowizji w tej sprawie nie przewyższają maksymalnej wysokości określonej w ust. 1 omawianego przepisu, jak też nie przekraczają całkowitej kwoty pożyczki wskazanej w ust. 2, tym samym brak jest podstaw do uznania, że w stosunku do pozwanego ustalenie wysokości prowizji stanowi czynność sprzeczną z ustawą czy klauzulę abuzywną w rozumieniu art. 385¹ k.c. Nadto prowizja została określona jednoznacznie, co wyklucza zastosowanie konstrukcji abuzywności postanowienia.

Przedmiotowa umowa nie została zawarta pod presją przewagi powodowej spółki prowadzącej działalność gospodarczą polegającą na udzielaniu kredytów. Pozwany miał możliwość wyboru instytucji finansowej, u której chce zaciągnąć zobowiązanie. Zawarł przedmiotową umowę w ramach swobody kontraktowej. Znał treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość, wysokość poszczególnych rat kredytu i terminy ich spłaty; otrzymał egzemplarz umowy; mógł i powinien był szczegółowo zapoznać się z treścią umowy; mimo uprawnienia, nie odstąpił od umowy na zasadach określonych w § 8 umowy.

Reasumując, Sąd uznał, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty nie budzą wątpliwości i dowodzą istnienia przedmiotowego zadłużenia, zaś ich prawdziwość i wiarygodność nie została podważona przez stronę pozwaną.

W konsekwencji Sąd na podstawie przepisów art. 720 § 1 k.c. oraz umowy pożyczki z dnia 2 lutego 2021 roku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 852,28 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 14 lipca 2022 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 265) oraz art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W tym przypadku jest to kwota 1 800 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych tytułem zwrotu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa, a także kwota 400 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu.